

— Нѣма какво да се боишъ, — отговорихъ азъ, — и гледайки, че тя все още се двоуми, азъ махнахъ съ ржка и прибавихъ: хайде, върви де!

Слугинята замина, а вмѣсто нея на вратата се показа възнисичекъ човѣкъ съ голѣма шапка на глава. Щомъ влѣзе въ стаята, той безъ да си отложи шапката, се изправи прѣдъ мене съ скръстени на гърди ржцѣ и се втренчи право въ лицето ми.

— Вие сте нѣщо развълнувани, господине, моля ви седнете! поканихъ го азъ малко очуденъ на дързостъта му.

Непознатиятъ нищо не каза, седна на подадения му столъ и продължи да ме разгледва отъ горѣ до долу.

Това нѣщо ме смути и азъ се тъкмѣхъ да го запитамъ, защо ме изглежда така страшно, мечка ли съмъ, Но си помислихъ; хайде да го не хокамъ, не искамъ да се броя докаченъ отъ такива дребни работи. Най-сетнѣ азъ засмѣно попитахъ мълчеливия си гостъ, какво иска.

Непознатиятъ още единъ пжтъ ме изгледа, па отвори уста и каза:

— Вие нѣкога ходихте да пжтувате; плавахте по Великия океанъ и дори живѣхте на кораловитѣ острови. Тогава вие бѣхте малъкъ и глупавъ хлапакъ, но, ако се не лъжа, и сега си оставате такъвъ!

— Господине, възразихъ азъ, едвамъ сдържайки гнѣва си.

— Така, — продължи той, — и спомнете си, че съ васъ имаше тогава единъ нехранимайко . . .

— Вие ли сте нехранимайко, изкрѣскахъ ставайки отъ стола. Но азъ не мога да търпя нехранимайковцитѣ и сега ще ви изтласкамъ вѣнъ.